

Arrest

nr. 155 121 van 22 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat K. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 22 september 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 juni 2012 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 5 juni 2013 aan de verzoekende partij betekend. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt gaan:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.09.2009 werd ingediend door:

L., M. (...) (R.R.: 070080938793)

*nationaliteit: Senegal
geboren te D. (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De bewering dat betrokkene sinds december 1992 in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou leren en spreken en goed Frans spreekt, een cursus maatschappelijke integratie zou gevolgd hebben, werkbereid zou zijn en enkele getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 05.03.1993 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer drie maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene/betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De loutere bewering dat betrokkene geen menswaardig bestaan zou kunnen opbouwen in zijn land van herkomst kan geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Betrokkene dient van een eventuele onmogelijkheid tot terugkeer de nodige bewijzen voor te leggen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 05.03.1993 o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 14.04.1993. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft illegaal in het land"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste doch enig middel haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van “de instructie van de federale regering van 19/07/2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet”. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“1. De Minister van Migratie- en Asielbeleid bij de bestreden beslissing volledig te buiten gaat aan de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en hiermee de voornoemde wetsbepalingen schendt.

Verzoeker beroept zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op criteria 2.8.A, het zich bevinden in een prangende humanitaire situatie en zijn duurzame lokale verankering.

2. Wat betreft het criterium 2.8. A. staat in de bestreden beslissing te lezen dat verzoeker niet aantoont een wettig verblijf te hebben gehad in België voor 18/03/08 noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te verkrijgen.

Verzoeker is hiermee niet akkoord en is van oordeel dat hij voldoende aantoont reeds lang in België te verblijven, doch ondervond moeilijkheden met het bekomen van een wettig verblijf aangezien hij niet in de mogelijkheid was terug te keren naar Sénégal met het oog op het bekomen van een visum voor België.

Verzoeker heeft noch de financiële mogelijkheden om terug te keren naar zijn land van herkomst, noch enige familie die hem aldaar zou kunnen opvangen.

Verweerder is onzorgvuldig geweest in haar besluitvorming en heeft haar beslissing niet voldoende gemotiveerd. Bovendien staat het onzorgvuldige bestuur duidelijk vast doordat verwerende partij in gebreke is gebleven waar nodig desgevallend bijkomende inlichtingen in te winnen.

Deze gegevens zijn nochtans van manifest belang om te oordelen of het bevel om het grondgebied te verlaten in rechte en in feite verantwoord is en of dit al dan niet een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM;

Terwijl:

1. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

De bestreden beslissing bevat daarentegen geen enkele verwijzing naar de juiste feitelijke gegevens van de zaak en de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Volgens verzoeker heeft de Minister dan ook niet alle relevante feitelijke gegevens in beoordeling genomen om tot een juiste beslissing te komen;

De Minister verwijst louter en alleen naar het feit dat verzoeker zich thans sinds 1993 in de illegaliteit bevindt;

Minstens had de Minister hier naar moeten verwijzen en motiveren waarom in huidig geval de individuele omstandigheden niet kunnen opwegen tegen een eventuele terugkeer naar het herkomstland.

2. De bestreden beslissing is zonder feitelijke grondslag en is bovendien niet naar recht verantwoord; De bestreden beslissing betekent immers een inbreuk op artikel 8 EVRM nu verzoekster op gedwongen wijze zal worden teruggestuurd naar haar land van herkomst en hierdoor van haar Belgische vrienden (die voor hem als familie zijn daar hij met zijn biologische familie geen enkel contact meer heeft) gescheiden wordt.

3. De beslissing van de Minister staat niet in proportie met de hierdoor aan verzoeker berokkende nadelen;

Hij verkreeg een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl uit het dossier van verzoeker duidelijk blijkt dat er bijzondere nauwe banden met België zijn, waardoor bij de uitwerking van het bevel om het grondgebied te verlaten een schending dreigt van artikel 8 EVRM;

Verzoeker zal hierdoor ernstige schade lijden en zal bij een gedwongen terugkeer aan zijn lot worden overgelaten in Sénégal.

Hij zal bovendien gescheiden worden van zijn partner met wie hij samenwoont, alsmede van zijn bijna 5-jarige zoon;

Er is geen enkele opvang in het land van herkomst, noch vanuit financieel, moreel of sociaal oogpunt;

De beslissing staat niet in proportie met het hierdoor aan verzoekster berokkende onherstelbaar nadeel;

4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

In casu dient te worden vastgesteld dat de Minister bij zijn beslissing niet is uitgegaan van de juiste én volledige feitelijke gegevens. Er kan zelfs geen enkele motivering worden teruggevonden die verwijst naar de concrete feitelijke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

De Minister had in zijn beoordeling tevens moeten nagaan of het bevel om het grondgebied te verlaten in casu in feite en in rechte gerechtvaardigd is, hierbij rekening houdende met het feit dat er een schending dreigt van artikel 8 EVRM, het gegeven dat verzoeker geen enkele opvang heeft in het land van herkomst en volledig aan zijn lot zal worden overgelaten.

De Minister is onredelijk tot zijn besluit gekomen en motiveert op geen enkele wijze waarom de bestreden beslissing gerechtvaardigd is en voorrang dient te krijgen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

Nochtans heeft verzoeker conform artikel 8 EVRM recht op de bescherming van zijn privé- en gezinsleven.

Een afwijking hierop is mogelijk doch dient dan voorzien te zijn in de wet én gemotiveerd: Conform artikel 8 EVRM, lid 2:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd nu nergens uit blijkt dat aan deze voorwaarden werd tegemoetgekomen en dient op te wegen tegen de individuele bescherming van het recht op het privé- en gezinsleven"

3.2. In zoverre de kritiek in het verzoekschrift gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juni 2013, stelt de Raad vast dat deze argumentatie gericht is tegen een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Verzoekende partij heeft immers in de aanhef van haar verzoekschrift niet aangegeven dat zij tevens de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging vordert van het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juni 2013. Deze beslissing wordt evenmin bijgevoegd bij het verzoekschrift. Het blijkt dan ook niet dat het beroep tevens gericht is tegen voormeld bevel om het grondgebied te verlaten. Het middel is, in zoverre het gericht is tegen deze beslissing, onontvankelijk.

3.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel enkel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Verzoekende partij haalt in essentie aan dat zij voldoende aantoonst dat zij reeds lang in België verblijft en dat zij moeilijkheden heeft ondervonden met het bekomen van een wettig verblijf in België aangezien zij niet in de mogelijkheid was terug te keren naar Senegal met het oog op het bekomen van een visum voor België. Verzoekende partij stelt verder dat, wanneer zij naar Senegal dient terug te keren, zij compleet aan haar lot zal worden overgelaten nu zij over geen enkele opvangmogelijkheid beschikt, noch vanuit financieel, moreel of sociaal oogpunt. Volgens de verzoekende partij houdt de bestreden beslissing een schending in van artikel 8 van het EVRM, aangezien zij op gedwongen wijze zal worden teruggestuurd naar Senegal, waardoor zij van zijn Belgische vrienden zal worden gescheiden, die zij als familie beschouwt daar zij met zijn *"biologische familie"* (in Senegal) geen enkel contact meer heeft. Dienaangaande merkt verzoekende partij tevens op dat zij de uitwerking van het bevel om het grondgebied te verlaten een schending dreigt van artikel 8 van het EVRM, omdat uit het dossier blijkt dat zij *"bijzondere nauwe banden"* heeft met België. Hierdoor zal zij ernstige schade lijden en zal zij bij een gedwongen terugkeer aan haar lot worden overgelaten in Senegal. Bovendien zal zij worden gescheiden van haar partner met wie zij in België samenwoont, alsmede van haar minderjarige zoon. De bestreden beslissing staat volgens verzoekende partij niet in proportie met het onherstelbaar nadeel dat haar wordt toegebracht.

Verzoekende partij haalt vervolgens verschillende malen aan dat de gemachtigde onzorgvuldig is geweest in zijn besluitvorming, dat hij niet is uitgegaan van de juiste en volledige feitelijke gegevens en dat in de bestreden beslissing zelfs geen enkele motivering kan worden teruggevonden die verwijst naar de concrete feitelijke omstandigheden en de *"prangende humanitaire situatie"* waarin zij zich bevindt. In de bestreden beslissing wordt volgens verzoekende partij *"louter en alleen"* verwezen naar het feit dat zij zich thans sinds 1993 in de illegaliteit bevindt.

3.5. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.6. Verzoekende partij haalt aan dat zij zich in haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft beroepen op *“criteria 2.8.A, het zich bevinden in een prangende humanitaire situatie en zijn duurzame lokale verankerings”* doch dat in de bestreden beslissing te lezen staat dat zij niet aantoonde een wettig verblijf te hebben gehad in België voor 18 maart 2008, noch dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te krijgen. Verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk voldoende aantoonde dat zij reeds lang in België verblijft en zij licht toe dat zij moeilijkheden heeft ondervonden met het bekomen van een wettig verblijf in België aangezien zij niet in de mogelijkheid was terug te keren naar Senegal met het oog op het bekomen van een visum voor België. Zij voert in haar verzoekschrift aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de instructie van 19 juli 2009.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing geenszins wordt gemotiveerd dat verzoekende partij niet heeft aangetoond een wettig verblijf te hebben gehad in België voor 18 maart 2008 noch dat zij geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te verkrijgen. In

de bestreden beslissing wordt slechts vastgesteld dat haar (voorgehouden) verblijf in België sinds 1992 op zich niet verantwoordt waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Evenzo wordt gemotiveerd dat verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 5 maart 2013 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, doch verzoekende partij koos ervoor om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De door verzoekende partij aangegeven motieven in de bestreden beslissing, die volgens haar een schending uitmaken van de instructie van 19 juli 2009, kunnen derhalve niet worden gelezen in de bestreden beslissing. Dit betoog mist feitelijke grondslag.

Betreft het betoog aangaande het criterium 2.8.A, merkt de Raad op dat verzoekende partij niet dienstig een redenering kan opbouwen die vertrekt vanuit de instructie van 19 juli 2009, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (nr. 198.769 van 9 december 2009). De gemachtigde kon dan ook op goede gronden stellen: *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk voldoende aantoonde dat zij reeds lang in België verblijft en zij toelicht dat zij moeilijkheden heeft ondervonden met het bekomen van een wettig verblijf in België aangezien zij niet in de mogelijkheid was terug te keren naar Senegal met het oog op het bekomen van een visum voor België, wijst de Raad er, naast de vaststelling dat deze argumenten gebaseerd zijn op motieven die echter niet in de bestreden beslissing kunnen worden teruggevonden, op dat verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.1., deze argumenten niet heeft uitgewerkt zodat de gemachtigde hoe dan ook niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

In haar verblijfsaanvraag gaf verzoekende partij wel enerzijds aan dat zij reeds lange tijd in België verblijft, waarbij zij een verdere uiteenzetting gaf omtrent haar integratie in België en anderzijds dat zij niet kan terugkeren naar Senegal omdat zij er nooit een leven kan uitbouwen op menswaardige wijze, wat in België wel kan. Verder vermeldde verzoekende partij dat zij *“de beste contacten met de Belgische samenleving heeft opgebouwd”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde hiermee rekening heeft gehouden en dienaangaande het volgende heeft gemotiveerd:

“De bewering dat betrokkene sinds december 1992 in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou leren en spreken en goed Frans spreekt, een cursus maatschappelijke integratie zou gevolgd hebben, werkbereid zou zijn en enkele getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...) Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

(...)

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 05.03.1993 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer drie maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene/betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De loutere bewering dat betrokkene geen menswaardig bestaan zou kunnen opbouwen in zijn land van herkomst kan geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Betrokkene dient van een eventuele onmogelijkheid tot terugkeer de nodige bewijzen voor te leggen.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij deze concrete motieven niet betwist noch weerlegt.

De Raad wijst er, aangaande de elementen die betrekking hebben op de integratie in België, op dat buitengewone omstandigheden niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Als typische buitengewone omstandigheden

kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... De Raad van State stelde verder *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Het lange verblijf van verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie (verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar haar duurzame lokale verankering), zijn dus in beginsel elementen die de gegrondheidsfase betreffen.

De beoordeling van de gemachtigde ligt dan ook in lijn met de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. Tenslotte wijst de gemachtigde erop dat deze elementen nog steeds het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont noch in haar aanvraag noch in haar verzoekschrift concreet aan waarom haar lang verblijf en integratie in België het haar bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maken om een aanvraag om verblijfsmachtiging in haar land van herkomst in te dienen. De bewering dat zij in haar land van herkomst nooit een leven kan opbouwen op menswaardige wijze, betreft, zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, een loutere bewering die niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

Middels het louter opnieuw aankaarten van elementen die reeds werden aangevoerd in de verblijfsaanvraag, toont verzoekende partij niet aan dat de wijze waarop de gemachtigde de ingeroepen integratie en het lange verblijf in België apprecieerde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is of dat de door de gemachtigde gedane vaststelling gebaseerd zijn op een onjuiste feitenvinding.

3.7. Verzoekende partij benadrukt dat zij bijzondere nauwe banden met België heeft en zij verbindt dit met een schending van artikel 8 EVRM.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing betrekking heeft op een vraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering tot voortgezet verblijf zodat *in casu* ook geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden gezins- en privéleven van de verzoekende partij. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals verzoekende partij verkeerdelijk betoogt, maar dient er volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit gebeurt aan de hand van een billijke belangenafweging.

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat naar aanleiding van de verblijfsaanvraag van verzoekende partij rekening werd gehouden met haar banden met België, dit is haar lang verblijf, haar integratie en sociale banden (beste contacten met de Belgische samenleving, waarbij zij verwijst naar enkele getuigenissen), die onderdeel uitmaken van haar privéleven, en dat een afweging in dit kader heeft plaatsgehad waarbij *in casu* werd nagegaan of deze elementen een mogelijke buitengewone omstandigheid uitmaken die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigen.

Zoals uit punt 3.6. blijkt, verwierp de gemachtigde deze elementen als een buitengewone omstandigheid in lijn met vaste rechtspraak van de Raad van State en toont verzoekende partij niet aan dat de wijze waarop de gemachtigde de ingeroepen integratie en nauwe banden met België apprecieerde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

De Raad benadrukt dat volgens het EHRM Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Er kan op goede gronden worden vastgesteld dat op basis van de elementen die aan de gemachtigde werden kenbaar gemaakt in de verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.1., een afweging omtrent het privéleven van verzoekende partij heeft plaats gehad in het licht van de bestreden beslissing.

3.8. Verzoekende partij brengt tegen de bestreden beslissing nog in dat zij zal worden gescheiden van haar Belgische vrienden, die zij als familie beschouwt nu zij met haar biologische familie geen contact meer heeft, waardoor zij bij terugkeer naar Senegal ernstige schade zal lijden en aan haar lot zal worden overgelaten omdat zij er over geen enkele opvang beschikt, noch vanuit financieel, moreel of sociaal oogpunt.

Verzoekende partij suggereert met dit betoog een schending van haar recht op eerbiediging van het familieleven. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag geen uitdrukkelijke melding heeft gemaakt van een familieleven met haar Belgische vrienden, in de zin van artikel 8 EVRM, zodat de gemachtigde hiermee ook geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij haalt in haar aanvraag enkel aan dat zij de beste contacten heeft met de Belgische gemeenschap en dat zij hoopt aldus te mogen blijven genieten van het socio-economische welzijn dat zij in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dienaangaande heeft de gemachtigde het volgende gemotiveerd:

“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”

Opdat een familieleven beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM, zijn er “persoonlijke” en “hechte” banden nodig. In beginsel vereist de rechtspraak van het EHRM dat er sprake is van bloedbanden of andere banden van (feitelijke) aanverwantschap, (feitelijke) verwantschap of (feitelijk of wettelijk) partnerschap of feitelijke zorgrelaties (Zie U. KILKELLY, *The right to respect for private and family life – a guide to the implementation of Article 8 of the European Convention on Human Rights*, Human Rights Handbook no. 1, Strasbourg, Council of Europe Publishing, 2003, 15-19; en ECHR, *Practical Guide on Admissibility Criteria*, Strasbourg, Council of Europe, 2014, 71-73). Waar verzoekende partij enkel betoogt dat haar Belgische vrienden “als familie” voor haar zijn, toont zij niet aan dat deze vriendschapsbanden op gelijke voet kunnen worden beschouwd als de bovenvermelde “persoonlijke” en “hechte” banden die de rechtspraak van het EHRM vereist. Bijgevolg maakt verzoekende partij het bestaan van een onder artikel 8 EVRM beschermingswaardig familieleven met haar Belgische vrienden niet aannemelijk.

De Raad wijst volledigheidshalve nog op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om bij terugkeer naar het land van herkomst in nauw contact te blijven met vrienden en kennissen en het privéleven met hen verder te onderhouden.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij het gebrek aan contact met haar (biologische) familie en het gebrek aan opvang in haar land van herkomst niet heeft aangehaald in het kader van haar verblijfsaanvraag. Nochtans dient de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Bij gebrek aan een uiteenzetting in de verblijfsaanvraag omtrent het gebrek aan contact met familie en opvang in Senegal, kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten met dit element geen rekening te hebben gehouden.

Daarenboven kan verzoekende partij niet in haar betoog worden gevolgd omdat zij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het uiten van loutere beweringen. Zij toont niet op concrete en ernstige wijze aan dat zij in haar land van herkomst, Senegal, geen banden meer heeft met haar familieleden of andere personen noch dat zij er niet kan rekenen op opvang van welke aard dan ook. Zelfs mocht verzoekende partij geen persoon hebben in Senegal waarop zij op kan terugvallen, dan toont verzoekende partij, die in 1970 werd geboren en dus een volwassen man is en in beginsel voor zichzelf kan zorgen, nog niet aan dat dit – niet eens in de aanvraag opgegeven – element het haar bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maakt om een aanvraag om verblijfsmachtiging in Senegal in te dienen. Verzoekende partij maakt een “ernstige schade” dan ook niet aannemelijk.

Tenslotte wordt benadrukt dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het voorgehouden privéleven zoals zou zijn ontwikkeld in België, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de

Vreemdelingenwet, staat nog steeds open. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden. Met het betoog wordt niet aannemelijk gemaakt dat de verplichting om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen, zoals in essentie in de bestreden beslissing wordt gesteld, een wanverhouding heeft veroorzaakt tussen de belangen van verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

3.9. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat zij zal worden gescheiden van haar partner en haar vijfjarige zoon die in België verblijven, stelt de Raad in hoofdorde vast dat verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag geen enkele melding heeft gemaakt van haar gezinsleven met haar partner en haar kind als buitengewone omstandigheid, zodat de gemachtigde niet kan worden verweten hier geen rekening mee te hebben gehouden.

3.10. In tweede orde – daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM – wijst de Raad erop dat de omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten afhankelijk is van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de stelling dat zij zal worden gescheiden van haar partner. Zij zet op geen enkele concrete wijze uiteen dat er hinderpalen voorhanden zijn om dit aangehaalde gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders.

Verzoekende partij maakt met haar uiterst summier betoog niet aannemelijk dat er *in casu* een positieve verplichting rust op de Belgische staat. Een schending van artikel 8 EVRM wordt in deze stand van zaken dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

In het licht van wat hierboven wordt besproken stelt de Raad vast dat het betoog dat de gemachtigde niet zou zijn uitgegaan van de juiste en volledige feitelijke gegevens en dat in de bestreden beslissing geen enkele motivering kan worden teruggevonden die verwijst naar de concrete feitelijke omstandigheden en “*prangende humanitaire situatie*” waarin verzoekende partij zich bevindt – de gemachtigde zou louter en alleen verwijzen naar het feit dat verzoekende partij zich thans sinds 1993 in de illegaliteit bevindt –, geen steun vindt in deze bestreden beslissing en in het administratief dossier.

Uit de lezing van de door verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging, blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met alle argumenten die in de in punt 1.1. vermelde aanvraag werden aangehaald. Er blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de concrete feitelijke omstandigheden waarin de verzoekende partij zich zou bevinden. Voorts kan worden vastgesteld dat de gemachtigde telkens uitvoerig heeft gemotiveerd waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen.

Verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van bepaalde argumenten die zij reeds aanbracht ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag en zij haalt niet verder toegelichte redenen aan waarom zij haar aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen vanuit haar land van herkomst die zij niet eerder in haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft aangehaald. Een dergelijk betoog volstaat niet om de verschillende motieven in de bestreden beslissing te weerleggen, noch om een schending van artikel 8 EVRM aan te tonen.

Verzoekende partij voert tenslotte nog aan dat er sprake is van “*onzorgvuldig bestuur*” doordat de gemachtigde heeft nagelaten “*waar nodig desgevallend bijkomende inlichtingen in te winnen*”. In zoverre

de verzoekende partij in deze zin meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, bij gebreke aan een persoonlijk contact met het bestuur of de mogelijkheid om haar standpunt bekend te maken, merkt de Raad op dat zij haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten in haar aanvraag om verblijfsmachtiging en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 23 november 2009, nr. 198.143). Verzoekende partij beperkt zich overigens tot deze loutere stelling, zonder concreet aan te duiden welke inlichtingen of stukken aanleiding zouden kunnen hebben gegeven tot een andere beoordeling van haar aanvraag, die onontvankelijk werd verklaard, zodat aangaand betoog in geen geval kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd, gelet op het voorgaande, niet geschonden.

Verzoekende partij maakt met haar betoog op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing op kennelijke onredelijke wijze, met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt of in strijd met artikel 8 van het EVRM is genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

De verzoekende partij maakt geen schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is. Uit de bespreking van het middel is immers reeds voldoende gebleken dat de gemachtigde op redelijke wijze heeft besloten dat verzoekende partij geen elementen heeft aangehaald die niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden aanvaard. In zoverre verzoekende partij doelt op een disproportionele belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan worden verwezen naar de bovenstaande uiteenzetting.

Het enige middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES